kõigest hingest truuks oma üliarmastatud ja kalli Keisri Hårrale, kelle käest meie rahwa ja maa tõsine tulu ja õigem, isalikum and tuleb, ning palugem Kõigewägewama walitseja, meie kõikide Issanda ja Jumala käest rikkumata rahu riigile ja terwist tema Walitsejale ning rahwadele, kui ka enestele! Külap siis sedagi aastat jälle hääs korras ära elame ja aeg ka kõiki asju isi parandama ja hääd nõuu andma saab.

Tublit terwist ja hääd önne, soowime
meie kõigile,
Aga neid köik enam kui enne, südamest
Eesti-rahwale!

---

4 Hää abikaasa.

Järelseiswast luost, midas Saksa keele järele jutustanud oleme, wõib igamees näha, kuidas sellel önn õitseb ja kasu kaswab, kellel hää abikaasa ehk naene majas on.

Juhan ja Maret olìwad armastuses abielusse astunud ja elasiwad rahuliste ning önnelikult oma wäikeses talumajas, üksikus metsas suure maantee kõrwal. Nende abielu wõis wäga önnelikuks nimetatud saada, sest mõlemad olìwad nõnda ütelda, „üks süda ja üks hing.“ Ütles Juhan: „see on walge,“ siis wastas temale wissiste Maret: „Jah, see on lumiwalge!“ ja tunnistas Maret midagi must olewat, siis arwas Juhan seda ka just „süsimusta olema.“ Juhan oli parajusepidaja, könekas ja töökas, Maret mõistlik, kombelik ja kokkuhoidja. Need on suured woorused ja sääl juures lasewad wähemad täielikumad olused pääle kauba saada, ning wõiwad wahel tähelpanemata jääda. „Kui pää ja süda õigel kohal on ja wastastiku üks töist armastatakse, siis ei pea abielu sääduses ühest sääsest mitte elewanti teha püüdma,“ nõnda mõtles ikka hää naene Maret ja tegi ka selle järele.

Pärast lõikusetööd, nende esimese abielu aastas, tahtis Juhan oma töist hobust ära

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1881, lk. 22